

HLAS

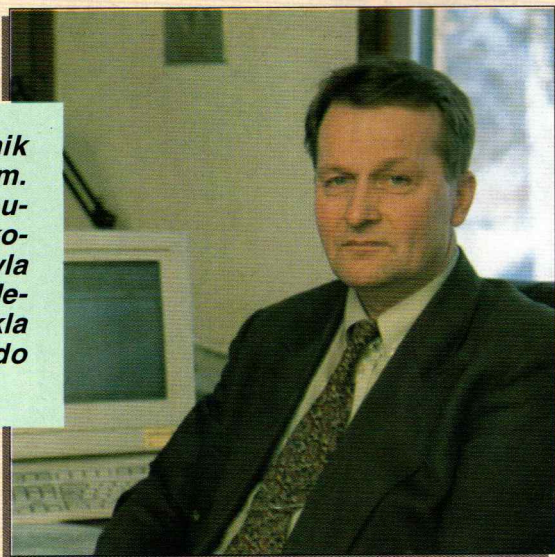
POD NOVÝM VEDENÍM

*Žil jsem pod takovým
tlakem, že jsem musel
brát uklidňující prášky,
abych mohl spát*

POD NOVÝM VEDENÍM

Jorma Nokkala
Muurame, Finsko

Už několik let se náš podnik rozrůstal obrovským tempem. Začal jsem přemýšlet, jak dlouho to ještě může vydržet. Ekonomická situace v té době nebyla zrovna nejlepší. V roce osmdesát pět naše bublina splaskla a náš podnik se dostal do vážných potíží.

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, chodil do kostela – řekl bych, že to spíš byla rodinná tradice, než co jiného. V době, kdy na mě dolehla tíseň našich problémů nejvíc, jsem slyšel kázání na téma biblické knihy Job. Silně se mě to dotklo, jako by mi někdo sypal sůl do otevřených ran. Rozuměl jsem tomu tak, že mě Bůh volá k bližšímu obecenství s ním samým.

V té době se naše potíže vlekly už rok. Snažil jsem se co nejvíce soustředit na Boží věci, a tak jsem jednoho dne navštívil setkání podnikatelů zvěstujících evangelium v Jyvaskyla. Žil jsem už pod takovým tlakem, že jsem musel brát uklidňující prášky, abych mohl spát. Lidé na setkání se za mě modlili a velice mi pomohli už

tím, že jsem mohl být ve společnosti ostatních křesťanů – podnikatelů, přijmout jejich rady a povzbuzení.

Pamatuji se, že ještě před tím, než naše problémy začaly, jsem v Bibli četl toto: „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochva-

lu.“ /Filipenským.4:6-8/ Další verš, který mi přišel na mysl, byl z Jakubova listu: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána“/Jakub 1:5/.

Problémy našeho podniku trvaly nakonec pět let. Modlitby členů FGBMFI a biblické verše jako tyto pro mě byly velkou pomocí, abych měl sílu pokračovat dál. Potom mi jeden člověk prorokoval:“ Bůh od tebe odejme část tvého podniku“. Stejně proroctví obsahovalo zprávu o válce v Perském zálivu, která nakonec skutečně vypukla, a tak jsem celé proroctví vzal velmi vážně.

Tehdy pro mě Bůh učinil zázrak. Měli jsme dva podniky, každý z nich nezávislý a financovaný z jiné bankovní instituce. Poté, co jeden z nich skončil bankrotem, bylo možné koupit jeho velmi známou obchodní značku pro náš druhý podnik, a tak prodávat dál naše zboží pod stejným jménem. Neobvyklé na celé věci bylo, že mi banky daly dostatek peněz na koupi jména zaniklé firmy. To se stalo v roce 1991, v době, kdy byly podobné obchody přinejmenším neobvyklé.

Naučil jsem se tím něco důležitého – když máme ve svém životě na prvním místě Boha, on nás pozvedá a dějí se věci, které pokládáme za nemožné. Bůh si této zkušenosti použil, aby změnil můj žebříček hodnot. Víra už pro mě není záležitostí tradice, ale každodenní realita. Na prvním místě je teď pro mě Bůh, potom rodina a teprve pak podnikání.

Nakonec jsem dospěl tam, kde jsem měl svoje podnikání začínat: odevzdal jsem své podnikání do Božích rukou. Radím všem podnikatelům,

aby svoji práci postavili na Bohu, dovolili mu být pánem jejich podniku ještě dříve, než přijdou těžkosti. Jinak se pro ně může podnikání stát posedlostí, která je připravuje o všechny čas a ničí jejich rodiny.

Je důležité modlit se za všechna vážná rozhodnutí, včetně těch obchodních. Bůh je moudrý Otec, zná správné odpovědi. Mluví k nám ve svém slovu, Bibli, a tak je třeba oddělit si čas na čtení Písma a na modlitby, rozhovor s Bohem. Velikou pomocí a povzbuzením je pro mě společenství s ostatními křesťany, jejich zkušenosti a svědectví o tom, jak s nimi Bůh jedná. Věřím-li, že mě Bůh vede určitým směrem, porovnám svůj názor s Bibli, sdílím jej se svojí ženou a křesťanskými přáteli. Bůh nikdy nedělá nic, co by bylo v protikladu k jeho slovu zapsanému v Bibli.

Náš podnik má dvě stě zaměstnanců, a tak je zvlášť potřebné mít moudrost pro jeho vedení. Na jeho úspěchu totiž závisí živobytí mnoha lidí. Roční obrát je třicet milionů dolarů. Lidé se mě často ptají, jak to mohu zvládnout. Odpovídám, že já ne, ale Bůh ano. Sloužím mu a hledám jeho vůli i v oblasti podnikání.

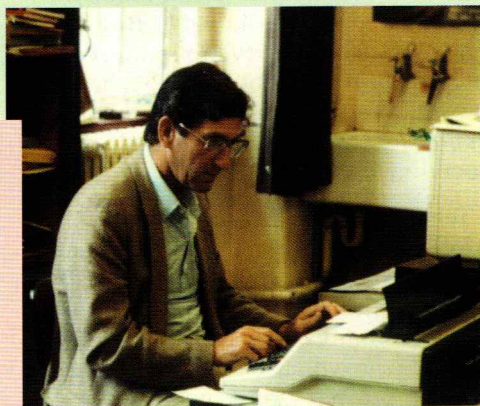
Všichni máme možnost sloužit Bohu, každý den se znovu rozhodujeme, zda využijeme možností, které nám Bůh dává. Při setkání finských podnikatelů a politiků jsme hovořili s předsedou vlády o ekonomických potížích Finska. Navrhl jsem, abychom se za naši zemi pomodlili, protože mám za to, že úcta k Bohu je předpokladem řešení všech problémů. Předseda vlády souhlasil.

DEJ MI ZNAMENÍ!

Terry Lowe
Medway, Velká Británie

Řeklo by se, že vysokoškolský učitel je úspěšný člověk. Nebyl jsem však ani šťastný, ani spokojený. Měli jsme vážné problémy v manželství a nebyl jsem schopný být dobrým otcem. V pětadvaceti letech jsem se stal armádním inženýrem a o několik let později jsem dosáhl akademického titulu, který dodal vážnost mému do té doby nedůležitému jménu.

Doma nás bylo jedenáct. Krátce před svými dvacetinami jsem vstoupil do armády, abych unikl stísněnosti malého domku, ve kterém žila naše rodina. To bylo v červnu roku 1955. Po vstupu do armády jsem se oženil. Moje snoubenka Annie byla tehdy už těhotná. V lednu se nám narodilo předčasně naše první dítě, dcera Susan. O pár měsíců později jsem odejel na

cvičení s tankovými jednotkami do Německa. Během několika dnů jsem se třikrát dostal do situace, která mohla skončit tragicky.

V roce 1962 jsme měli vážnou autonehodu, když jsme se vraceli vypůjčeným autem z fotbalového zápasu. Na úzké silnici do Manchesteru do nás narazilo velké auto a převrátilo nás na střechnu. Měl jsem jen lehký otřes mozku, pohmožděliny a pár rezných ran. Moje žena měla tržné rány na hlavě, frakturu ramene, pánve, a několik zlomených žeber. Susan, tehdy šestiletá, měla poraněnou lebku a veliký otok mozku. Náraz auta zasáhl nejvíce právě ji a moji ženu. Michael, starší syn, měl poškozený mozek, oslepl, a byl částečně och-

romený. Stephen měl zlomený palec a Karen, tehdy ještě miminko, spala v okamžiku nehody na mamčině klíně a vyvázla zázračně jen s malými škrábanci. Té noci jsem z jakéhosi neznámého důvodu udělal něco, co jsem nikdy dřív neudělal. Klekl jsem si u nemocniční postele a prosil o pomoc Boha, kterého jsem vlastně neznal. Ačkoli lékaři měli za to, že Annie bude moci znovu chodit až po půl roce, po šesti nedělích jsme se rozloučili s nemocnicí, kde nám velmi pomohli. Michaelovi se vrátil zrak po dvou týdnech, musel však chodit do zvláštní školy, protože mu po havárii zůstala snížená schopnost soustředění.

Na konci šedesátých let jsem sloužil v oddílech umístěných v Saudské Arábii. Pamatuji se, jak jsem kráčet se dvěma dalšími vojáky k východu z hangáru, když do něj kdosi vhodil granát. Stačil jsem jen vykřiknout, nebyl už čas padnout k zemi. Voják stojící u vchodu byl vážně zraněn, nás výbuch nezasáhl. Na konci roku, po dvanácti a půl letech služby, jsem se rozhodl z armády odejít, také proto, abych dal do pořádku svůj rodinný život.

Jednoho dne v polovině osmdesátých let jsem přijel domů z práce a našel prázdný byt. V zoufalství jsem jezdil křížem krážem po jihovýchodním Londýně a telefonoval všem známým, jestli nevědí, kde bych mohl najít svojí ženu. Nakonec jsem se dozvěděl, že odešla ke

své matce, a nepřeje si, abych za ní jezdil.

Další den byla neděle. Zkoušel jsem svůj smutek spláchnout, ale pití mi vůbec nechutnalo. Ani v televizi nic nedávali. Potřeboval jsem se nějak rozptýlit, a tak jsem nakonec sedl do auta a odejel do Deptfordu, kde jsem jezdil jako dobrovolník s ambulancí se starými a nemocnými lidmi. Čekal jsem před kostelem na dvě staré paní a jedna z nich trvala na tom, abych šel s nimi ke svatému přijímání.

Terry Lowe /uprostřed zadní řady/ drží pohár vítězů

Říkám *trvala*, protože jsem nejprve asi třikrát odmítl. Nikdy jsem do kostela nechodil, ani jsem nevěděl, co se tam děje. Nakonec jsem klečel před oltářem spolu s ostatními. Tam jsem uslyšel, co znamená chléb a víno.

Na konci bohoslužby za mnou přišel kněz, kterého jsem znal, položil mi ruku na hlavu a řekl: „Pokoj tobě, Terry!“ Na několik sekund jsem pocítil opravdový pocit pokoje, že jsem ani nechtěl, aby svou ruku dal pryč. Nebylo v tom žádné

řešení mých tehdejších problémů, prožil jsem však opravdový pokoj. Tři dny poté Annie svolila, že se vrátí domů a pokusíme se celou situaci nějak vyřešit.

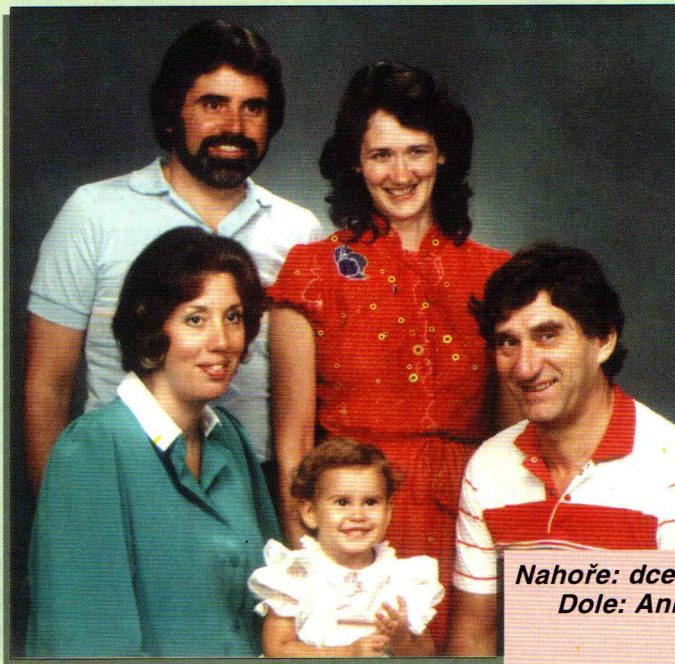
O několik týdnů později přišel do našeho obchodu jeden mladý medik. Věděl, co prožívám, a řekl mi, že jedinou osobou, která mě nikdy nezklame, je Bůh. Pak se zeptal, jestli se za mě může pomodlit. Modlitbu jsem odmítl, ale někde uvnitř jsem věděl, že mluvím pravdu. Vzpomněl jsem si na Otčenáš, který jsem znal ze školy, a sám pro sebe jsem se ho začal modlit. Ani za několik týdnů se toho však moc nezměnilo a bylo mi z toho mizerně. Večer, než jsem šel spát, jsem řekl Bohu, že mi ty Otčenáše vůbec nepomohly a poprosil jsem ho, aby mi dal nějaké znamení.

Druhý den ráno na mě v obchodě vyrukoval zákazník s pistolí. Po-dařilo se mi vyrazit mu jí z ruky, ale venku na něj čekali další dva, kteří na mě zaútočili. Vybrali sejf a při odchodu mě poslední z nich chtěl znovu srazit k zemi, když jsem se sbíral ze země. Skrčil jsem se a udeřil ho vši silou telefonním sluchátkem do obličeje. Držel si tvář a na pultě nechal všechno, co vybrali ze sejfu. Než jsem doběhl ke dveřím byli pryč, policie je však zanedlouho zatkla za další zločiny, kterých se dopustili.

Pro mě to bylo znamení, o které jsem žádal. Od té chvíle jsem si byl jistý, že věřím v Boha. Tajně jsem se začal modlit za další dítě. Annie se cítila nemocná a šla k doktorovi, který jí řekl, že je těhotná. Nepotěšilo jí to, znamenalo to opustit práci na vysoké škole, kterou měla ráda. Celá rozčilená za mnou přišla,

abych jí s radostí oznámil, že to bude děvče a budeme jí říkat Stephanie.

Dva měsíce před narozením Stephanie jsme odjeli na Floridu navštívit Susan, naší nejstarší dceru. V neděli mě pozvali na shromáždění v jednom velikém sboru. Na konci shromáždění jsem šel dopředu na výzvu a odevzdal

**Nahoře: dcera Susan s manželem
Dole: Anne, Terry a vnučka
Suzanne**

svůj život Ježíši Kristu. Toho dne, 20. června 1986, jsem se stal novým stvořením. Susan a její manžel se odevzdali Kristu o dva roky dříve a my jsme viděli, jak to změnilo jejich život. Ježíš zachránil jejich manželství, které bylo v troskách. Po návratu do Anglie jsem ukončil své působení mezi svobodnými zednáři.

Členem Podnikatelů zvěstujících evangelium /FGBMFI/ jsem se stal v březnu 1988 po svědectví Noela Fellowese, mladého policisty odsouzeného za vraždu, kterou nespáchal. Viděl jsem úžasné věci, které Bůh dělá v srdcích lidí po celém světě. Byl jsem vedoucím skupiny podnikatelů v Datfordu a v Kentu až do roku 1994. Na světové konferenci FGBMFI v Orlandu jsem se setkal s Jamesem Epley, bývalým gangsterem, který se stal doktorem teologie a kazatelem v Jacksonville. Sprátelili jsme se a dr. Epley se na nějaký čas přestěhoval do Anglie. Tři roky kázal na setkáních FGBMFI a ve věznicích po celé Anglii a v Irsku. Z jeho práce vzešla služba vězňům nazvaná „Christline“.

Po svém obrácení jsem se stal členem křesťanského sboru. Roku 1989 jsem odešel do důchodu a o pět let později jsem zakončil studia na misijní škole v Croydon. Nyní jsem asistentem vězeňského kaplana. Naše rodina slouží ve věznicích, viděli jsme, jak Bůh mění životy lidí k lepšímu. V Maďarsku jsme rozdávali časopisy „Hlas“ a knihy „Nejšťastnější lidé na Zemi“. Spolupracujeme s biblickou školou „Source of Light“ v americké Georgii při pořádání kurzů biblických základů pro lidi ve vězení. Velikou událostí

pro mě byla inaugurační večere FGBMFI o Vánocích v Londýně, kde jsem byl jmenován druhým viceprezidentem místní skupiny FGBMFI. Mým spolupracovníkem je tady Nick Jackson, první křesťan, se kterým jsem se setkal mezi vězni. To bylo v roce 1991. Nick byl rovněž jedním ze zakladatelů „Christline“.

Dnes je mi šedesát let. Hraji kopanou ve fotbalovém družstvu naší církve, máme krásnou devítiletou dceru Stephanie Elizabeth Anne. Patří spolu s námi do největší rodiny na světě – do rodiny Božích dětí. V Bibli se píše: „Říká si blázen ve svém srdci, že Bůh není“. Já však vím, že Bůh jest a že se stará o každého, kdo k němu přijde, a odpovídá na modlitby těch, kdo se k němu obracejí.

Stalo se to před mnoha a mnoha lety. Jedna mladá matka devíti dětí v naprostém zoufalství cítila, že už nemůže dál. Nevěděla co dělat, nevěděla, jak všechno zkoncovat. Nevěděla ani, jak se modlit. S pocitem, že nemá co ztratit, poklekla vedle postele a zatímco si na prosluněném dvorku hrály její tři děti, řekla: „Bože, pomoz mi“. Když poklekla, pocit zoufalství zmizel. Zdálo se jí, že jí zalilo světlo. Tehdy se narodila znovu. Vstala, oblékla děti, posadila je do kočárku a vyšla na nákup, jako by kráčela po oblaku. Ta žena byla moje maminka.

Bůh nikdy, v žádném pokolení, nezklamal ty, kdo k němu volali. Žalm 34:4 říká: „Hledal jsem Hospodina a odpověděl mi, vytrhl mě ze všech mých strachů“. Jestli máš trápení, popros Boha o pomoc. Čeká na to.

Může Obchodník Mluvit Pravdu?

**Gary Guillon
Rainham, Anglie**

Možná, že se také ptáte, jestli to vůbec jde. Jaký úspěch může mít obchodník, který říká pravdu o svém zboží? Gary Guillon je zástupce mezinárodní softwarové společnosti pro Velkou Británii a prezident skupiny FGBMFI v Rainhamu.

Gary: Na obchodní cestě mi jeden člověk položil otázku, jestli vím, co se mnou bude, až zemřu. Rozhodl jsem se odevzdat Ježíši Kristu. Nepočítal jsem však s tím, že důsledkem tohoto kroku bude naprostá neschopnost lhat, aniž by se při tom člověk necítil strašně. Na celé věci však bylo zvláštní to, že čím jsem byl k zákazníkům upřímnější, tím lépe se mi obchodování dařilo. Překvapilo mě, že i lidé, kterým jsem třeba řekl: „Myslím, že vám nemohu nabídnout to, co hledáte“, s námi častokrát uzavřeli významné zakázky. V roce 1991 jsem prodal víc zboží, než kdy jindy a další rok mi můj šéf zvedl plán prodeje o třicet procent. Zároveň však také zmenšil oblast, ve které jsem výrobky prodával!

Editor: Gary se modlil za novou pracovní příležitost. Den poté ho navštívil člověk žijící v Paříži a nabídl mu práci obchodního zástupce pro severní Evropu.

Gary: Snažil jsem se a myslím dost necitlivě, vnucovat víru v Krista i svojí ženě. Bůh mi ukázal, že ji mám nechat napokoji a stát se manželem, jakým jsem měl vždy být. Po půl roce odevzdala Liz sama svůj život Ježíši Kristu.

V roce 1994 podstoupil můj otec po infarktu operaci srdce, při které mu vyměnili čtyři srdeční chlopně. Po zázračném uzdravení se vrátil zpět do Španělska. Za dva dny byl však zpátky v nemocnici v kritickém stavu. Tady se v Anglii za něj modlilo mnoho přátel

a celá naše rodina. Jeho stav se rychle zlepšil a po dvou dnech se dostal do normálu, až na šelest, který se na srdci objevil. Můj otec nikdy o Bohu nemluvil a já jsem se vždycky obával mluvit s ním o něčem podobném. Až nyní, na konci návštěvy v nemocnici, jsem se osmělil a řekl otci, co je v mém srdci. Potom jsme se s společně za tátu pomodlili.

Druhý den po návratu domů jsem volal své matce a ta mi řekla, že tátu už propustili z nemocnice. Jak dobrotitivý je Bůh, kterému sloužíme! Dokonce i při práci v našem obchodování nám dával vědět, že je stále s námi, každou minutu našeho života, ve zcela praktických a konkrétních věcech – při všem, co děláme.

Pokud hledáte pokoj s Bohem, jednoduše ho požádejte, aby vám odpustil vaše hříchy, a poproste Ježíše ať vstoupí do vašeho života. Bůh vás nikdy neopustí, nikdy vás nenechá padnout. ●

Pokračování ze strany 3 POD NOVÝM VEDENÍM JORMA NOKKALA

S předsedou finské vlády jsem se setkal znovu při slavnostním předávání stého stroje na těžbu dřeva. Naše firma dostala za tento výrobek značku kvality. Jeden z přítomných podnikatelů se ptal, jak je možné, že se nám povedlo vyvést náš podnik z takových potíží, že se o nich psalo i v novinách. Vyprávěli jsme mu o tom, jak Bůh jedná. Na konci setkání se ten člověk vydal Ježíši Kristu a dnes je jedním z podnikatelů zvěstujících evangelium.

Jorma Nokkala je majitelem firmy Nokka - Tume vyrábějící zemědělské a lesnické stroje. Se ženou Tuulou mají tři děti: Petteri, Timo a Hanne. Jorma je členem skupiny FGBMFI v Jyväskylä.

FGBMFI se představuje

FGBMFI je sdružení podnikatelů založené v Kalifornii. Od roku 1990 se můžeme se sdruženími FGBMFI setkat i v České republice. V časopise Hlas se setkáváme s příběhy křesťanů kolem nás.

V roce 1952 se v restauraci „Clifton“ v centru kalifornského města Los Angeles scházela týden co týden nevelká skupina podnikatelů k ranním modlitbám. Vedl ji mladý majitel mléčné farmy Demos Shakarian.

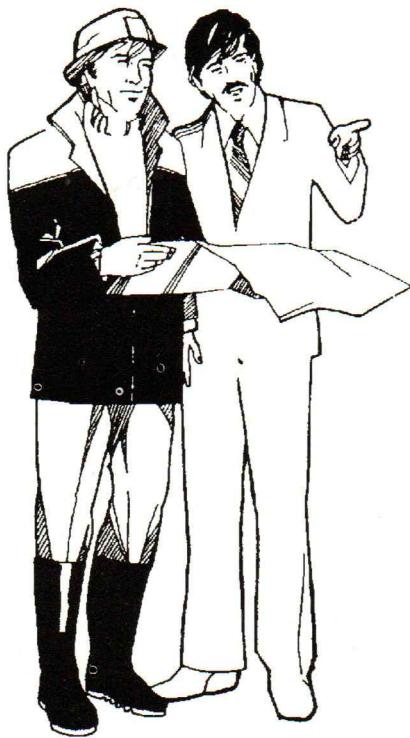
Demos již měl za sebou zdárnou finanční podporu řady evangelizačních shromáždění v jižní Kalifornii, avšak tato setkání u snídaně byla něčím naprosto neobvyklým.

Lidé, kteří se v restauraci scházeli, byli členové Mezinárodního sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium. Organizace se tak tak dočkala prvního výročí svého založení. Demos kryl veškeré náklady a to především z vlastních peněz. Členů FGBMFI bylo každý týden méně a za rok se podařilo shromáždit celkem všeho všudy 15 lidí.

Avšak v noci před posledním setkáním, na němž mělo dojít k rozpuštění Sdružení, dostal Demos vizi od Boha. Již dlouho se modlil, když v tom náhle pocítil, jak jej svatý Boží Duch zvedá nad jeho dům, až nad oblaka a unáší jej do vesmírného prostoru. Země pod ním se zvolna otáčela, mohl spatřit všechny světadíly... A tehdy Demos uviděl

všechny národy obývající planetu v jejich národních krojích a s různou barvou pleti. Lidé lomili zoufale rukama, hlavy měli skloněny v hlubokém zármutku. Avšak – co to? Náhle se vše změnilo, obyvatelé planety zvedli ruce k nebesům – a chválili Boha!

Demos porozuměl, že šlo o Boží zjevení. Nyní pochopil, jakou úlohu má Sdružení pro duchovní rozvoj celého světa. Druhého dne se této vizi dostalo výrazného potvrzení. Ráno se totiž

Demos na shromáždění seznámil se dvěma lidmi, z nichž jeden přinesl organizaci dar tisíc dolarů a druhý podnikl cestu tři sta mil, aby pomohl Sdružení s vytištěním prvního čísla časopisu. Poslal jej tam sám Bůh!

Od tohoto okamžiku se Sdružení počalo šířit světem. Dnes působí FGBMFI po celém světě, je velmi pevně spjata s lidskou osobností. Lidé, kteří navštěvují místní skupinky a sjezdy, se navzájem důvěrně seznamují, hovoří spolu o svých problémech a společně se modlí.

Demosovo vidění z roku 1952 se dnes už mění v živou skutečnost. Sdružení podává pomocnou ruku těm, kteří dosud nikterak nedokázali žít podle Božích zákonů. Jeden z úkolů, o němž se Demos zmínil ještě před těmi ranními schůzkami v restauraci Clifton, počátkem 50. let, které má toto sdružení, je dosáhnout toho, aby lidé, kteří nikdy nechodili do kostela, radikálně změnili svůj život po vzoru druhých.

Právě proto se na nejrůznějších shromážděních, konferencích, v časopisech i knihách zdůrazňuje význam osobních svědectví laiků. A je pozoruhodné, že když ti, kteří to slyší a čtou, vydají svůj život Ježíši Kristu a naleznou v něm svého Otce a Spasitele, získávají duchovní zmocnění, jež jim dává Hospodin skrze posilu Ducha Svatého a oni se začínají modlit k Bohu v naději na splnění všech svých tužeb.

Kromě toho shromáždění FGBMFI umožňují křesťanům prožívat radost ze vzájemného obecenství, ve sdílení společné víry. Sdružení není církví, ani církve nezakládá a v žádném případě nevede své členy k tomu, aby církve, které navštěvovali před svým vstupem do FGBMFI, opustili. FGBMFI sdružuje osoby různých denominací, národů i povolání, a proto se jeho shromáždění stávají zdrojem velké lásky a jednoty mezi křesťany.

Organizace rozhodně nechápe pojem „podnikatel“ pouze doslova. Neexistují žádná omezení, ani pokud jde o církev, ani pokud jde o povolání a činnost. Vzhledem k tomu, že sdružení není církví, neovlivňuje ani vztah kohokoli k jeho vlastní církvi. I kněží a kazatelé se mohou stát členy, avšak úřední funkce v souladu se zajištěním skutečného cíle Sdružení obsaženého v jeho názvu, mohou vykonávat výhradně laici.

Sdružení není centralizovanou organizací, nýbrž svazem jednotlivých místních skupin. Skupiny – kapituly – jsou povinny zachovávat základní principy zachycené ve stanovách, řešení většiny otázek však ve skutečnosti spočívá na skupinách samotných.

Pod vedením Ducha Svatého řídí činnost Sdružení 165 mezinárodních ředitelů. Jsou představiteli příslušných oblastí, volení na tři roky. Z jejich řad jsou voleni členové Výkonného výboru. Místní skupiny si volí své představitele z vlastních řad.

FGBMFI v České republice

V. Lamr

České sdružení vzniklo v roce 1990, brzy po té, když bratři z Rakouska pomohli založit první skupinu na Slovensku. V České republice je několik skupin a v poslední době mnozí muži ve Sdružení nalézají prostředí pro duchovní a profesní kontakty. Mohou zde uplatnit svá obdarování od Boha a přijmout inspiraci pro službu v rodině, v povolání a v církvi.

V Praze jsme uspořádali mnohá setkání se zahraničními hosty v Obecním domě. Vyprávěli své osobní zkušenosti o tom, jak se setkali s mocí Ježíše Krista při řešení životních problémů a jak jim víra v Boží Slovo pomáhá v novém životě.

V poslední době jsme vedle těchto večerů svědectví hostů položili důraz také na organizování setkání českých podnikatelů například v restauraci

Mánes, kde vedle duchovního programu je příležitost pro profesní kontakty a pro vzájemnou spolupráci a pomoc při řešení potřeb a problémů na základě osobních rozhovorů a modlitby. Na dvou večerech mohli také křesťanští výtvarníci prezentovat své práce a hovořit o vztahu vřy a tvorby.

Pravidelně umožňujeme věřícím interpretům a hudebním skupinám spoluvytvářet program večerů a jsme otevření pro nové kreativní formy společenství věřících a jejich hledajících přátel. Tak můžeme oslovit různé vrstvy společnosti a také skupiny, například ve spolupráci s Maticí Romskou a máme zkušenost s přátelským koncertem v pražském středisku anarchistů na Ladronce.

Společně s evropským výborem FGBMFI se podílíme na vydávání české verze mezinárodního časopisu Hlas, kde jsou publikována svědectví mužů z celého světa. České sdružení také organizovalo cestu ke slovenským a maďarským menšinám, do Rumunska a ve spolupráci s metodistickým sborem v Třeboni několik humanitárních expedic do Zakarpatské Rusi, kde vedle oděvů, potravin a léků byly dopraveny křesťanské knihy a časopis Hlas v jejich národních verzích.

Ve spolupráci s plzeňským rozhlasem vysíláme již třetí rok pravidelné programy svědectví, proslovů k aktuálním společenským tématům a čtení knih známých křesťanských autorů. Některé programy jsou přejímány jinými regionálními stanicemi.

Pásmo s názvem „Na křesťanské vlně Plzně“ je vysíláno na VKV (Velmi krátké vlny) v neděli od 7:05 do 8:30 hod v pásmu 101,7; 106,7; 105,3; 102,4 a 100,8 Mhz. Upozorňujeme, že také v sobotu ve stejném čase a na stejné frekvenci vysílá společnost TWR-C.

Na předposlední straně časopisu jsou kontaktní adresy na jednotlivá sdružení v České a Slovenské republice.

Dobrovolné příspěvky na podporu společnosti a na časopis Hlas je možno posílat na účet:

**Agrobanka Praha a.s.,
130 00 Praha 3, Domažlická 1,
název účtu FGBMFI,
číslo účtu: 1737706-504/0600**

Autor je výtvarník a od roku 1990 prezidentem FGBMFI v České republice.

Příběhy lidí kolem nás

Jiří Měska

Nedávno jsme s manželkou diskutovali o otázce, které časopisy bychom mohli zodpovědně doporučit našim dorůstajícím dětem ke čtení. Hledali jsme tituly, které by je mohly zaujmout a současně na ně mít kladný výchovný vliv. Nešlo nám tedy o odborné, technicky nebo přírodovědně zaměřené publikace. Ukázalo se, že nabídka je velmi malá, rozhodně se nedá srovnat s nabídkou časopisů, které více či méně deformují představy mládeže o vztazích mezi chlapci a děvčaty. Jedna z mála výjimek je česká verze časopisu Reader's Digest, časopisu, který sice vychází v mnoha jazycích a ve značném nákladu, a přesto jej na našich stáncích téměř nevidíte. Co je na tomto časopise tak přitažlivého? Nic tak neobvyklého a přesto velmi vzácného. Publikuje totiž pravdivé příběhy lidí, kteří o něco usilovali, kteří se v nějaké životní situaci osvědčili, příběhy lidí, kteří měli odvahu se s životem prát a i riskovat. Středem vesmíru těchto příběhů není člověk sám, jeho život a jeho pohodlí, ale jeho vztah k určitým vyšším hodnotám.

Časopis Hlas patří k podobnému typu publikací. Příběhy, které máte před sebou jsou pravdivé příběhy lidí, takových jako jste vy nebo já. Společným jmenovatelem těchto osudů je to, že vydávají svědectví o životě těch, pro které byl důležitý jejich vztah k Bohu, vztah ke Kristu. Příběhy vypovídají a spoluvytváří člověka často mnohem

více než teologie nebo propracované učení. To samozřejmě neznamená, že tyto příběhy nejsou vrcholem ledovce, který ve svém nitru skrývá zdravé učení, životaschopné církve či společenství. Já sám se cítím být profesionálem v oblasti programování a informatiky. V posledním desetiletí v tomto rychle se rozvíjejícím oboru došlo k jednomu zajímavému posunu. Dříve se s programem dodával manuál – popis, co všechno program umí. Dnes se však k většině programů v první řadě dodávají příklady – ukázky typických postupů, jak s programem pracovat. Podobně pro většinu lidí první kontakt s křesťanstvím nebude znamenat prostudovat vše, co se o této problematice ví, ale konkrétní kontakt s konkrétními lidmi, kteří si říkají křesťané.

Setkání s křesťanstvím je setkáním s příběhem o Ježíši Kristu o jeho působení, smrti a zmrtvýchvstání tak, jak nám jej zachovali a převyprávěli čtyři evangelisté. Příběhem, který podstatným způsobem formuje naše životní postoje, příběhem v jehož stínu se odehrávají naše důležitá rozhodnutí. Přesto je to příběh muže, o jehož historičnosti mohou být vedeny diskuse, příběh muže, o jehož teologické pochopení soutěží církev. Položme si však například otázku, jaké opatření měl učinit římský prokurátor Pilát, aby Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo dnes nezpochybnitelné. Nedovedu si na ni odpovědět. Přesto je to příběh, který jsem přijal a který činí můj život smysluplný. Víra se osvědčuje v životě křesťana a křesťan o této zkušnosti svědčí ostatním. Víra roste ze slyšení a činění.

Období baroka zanechalo v naší zemi, v kostelích, ale i na náměstích a při okraji cest mnoho soch, zpodobnění svatých. Pro ateisty je to pozůstatek doby temna, pro mnohé křesťany je úcta ke svatým pohoršením. Do kostela a na náboženství jsem jako dítě příliš s velkým nadšením nechodil. Jediné, co si z hodin náboženství pamatuji, jsou

útržky legend – příběhů svatých, které jsme občas četli na pokračování. Ty mi byly a dodnes jsou mnohem srozumitelnější než trojjednost Boží. Nakonec to, co pohoršuje evangelíky nejsou příběhy samé, ale umístění svatých na nebeské báni a jejich uctívání. Velký význam legend o svatých spočívá v tom, že ukazují často formou zidealizovaného příběhu, co to znamená být křesťanem v mezní situaci.

FGBMFI vždy klade velký důraz na svědectví. Svědectví je vyprávění člověka o tom, co Bůh pro něj znamená, jaký má vliv na jeho život a co Bůh v jeho životě učinil. Svědectví může být určeno jak spolubratrům pro poslední víry tak i nevěřícím jako svědectví toho, že Bible není mrtvá kniha, ale že vypráví o věcech, které můžeme žít i my dnes. Svědectví je vždy subjektivní vyjádření osobního prožitku a jako takové je třeba je chápat. Zdá se mi, že ve věcech víry se dnešní člověk pohybuje mezi radikálním odmítnutím a bezmezným přijetím duchovních skutečností. Pro mne byla řada svědectví velkým povzbuzením. Současně s ohledem na svůj rozum, který nestojí proti víře, jsem určitá svědectví a zvláště jejich závěry pro sebe odmítl, protože jsem tu situaci nahlédl jinak. Nemyslím, že Bůh na nás chce abychom jej slepě následovali, Bůh chce abychom jej poslouchali.

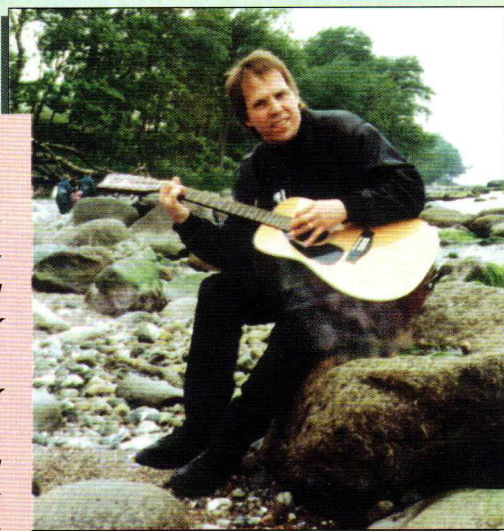
Jestliže jste ve svých životech prožili něco, co je zajímavé a mohlo by být také povzbuzením pro druhé, potom Vás prosíme o to, aby jste svůj příběh zaslali na adresu našeho sdružení a my jej zveřejníme v některém z dalších čísel časopisu. Pokud obdržíme více zajímavých svědectví, než budeme moci zveřejnit, odvysíláme je prostřednictvím našeho rozhlasového vysílání z Plzně.

Autor je českým redaktorem časopisu Hlas. Své příspěvky zasílejte na pražskou adresu sdružení uvedenou na předposlední straně časopisu. ●

V NAPROSTÉM ZMATKU

**Erwin Hilbert
Tostedt, Německo**

Vypadalo to, že většina mých přátel má v životě jasno. Studovali pravidelně Tibetskou knihu mrtvých, četli spisy filozofů. Jen já jsem pořád nevěděl, čím naplnit vnitřní prázdnotu, neměl jsem nic, co by mi přinášelo trvalejší radost, nebo pocit uspokojení. Tehdy jsem poprvé začal číst Bibli. Byla to starodávná kniha vázaná v kůži, psaná dnes už skoro nesrozumitelným jazykem.

Psaná starou němčinou byla jen těžko k přečtení, její četba mi ale přinášela úžasný pokoj. Ten neznámý pocit, který jsem měl při četbě o živém Bohu, jsem si dokázal jen těžko vysvětlit. Nadšení z hudby, sexu, pití, nebo drog vydrželovž dycky jen chvíli, nemluvě už o tom, že nic podobného mi nemohlo dát opravdové naplnění. Bylo zvláštní, že něco takového jsem cítil při četbě staré knihy v potrhaném obalu. V té době jsem dělal discjockeje, povolání, které má lidem přinést zábavu

a vzrušení. Začal jsem si v Bibli číst častěji a s překvapením jsem sledoval, že mi ta četba působí radost, jakou jsem nikde jinde nezažil. Brzy jsem ji začal nosit všude s sebou.

Věci a zvyky, které mi dřív přišly normální, mi najednou začaly připadat podivné a beze smyslu. Jakýsi vnitřní hlas mi říkal: "Přestaň s kouřením, neber už drogy, nepodváděj svojí ženu." Radost, kterou jsem tehdy prožíval daleko převyšovala všechno, co jsem do té doby poznal.

Nechtěl jsem ten vnitřní hlas svojí neposlušností ztratit. Mezi mnou a Ježíšem, o kterém se v Bibli píše, se vytvořil osobní vztah. Chtěl jsem ho následovat, stát se jeho učedníkem. Udělal jsem dvě věci – dal jsem výpověď v klubu a daroval Bibli svojí ženě Walburze. V té době už jsme nežili společně. Když mě pak přišla navštívit, divila se, jak jsem se změnil.

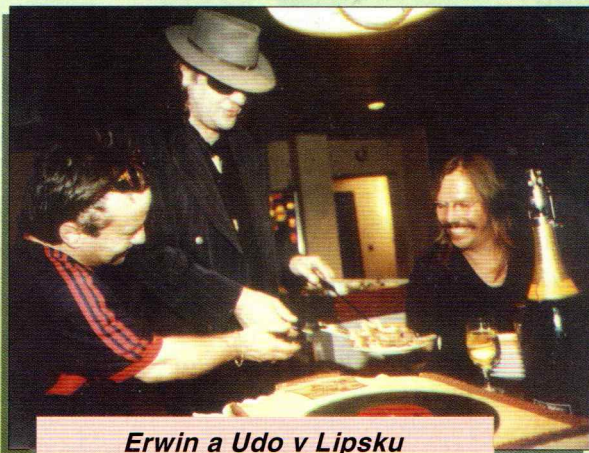
Potom začala číst Bibli i moje žena. I ona se velmi změnila. Bůh jí vysvobodil mimo jiné také z drog. Začali jsme znovu žít spolu v úplně novém vztahu. Dnes máme šest dětí.

životě. Často to jsou zdánlivé maličkosti, které udusí náš vztah k Bohu. Pokud si neuchováme čisté srdce tím, že prosíme Ježíše, aby nám odpustil vše, co není správné, staneme se brzy křesťany jen navenek. Můžeme sice jako křesťané vypadat, ale radost je pryč a prázdnota se vrací zpátky. Náš život svědčí o tom, že Boha neposloucháme.

Vnitřní zápal pro Boha pomalu vychladl. Díky Bohu za to, že to s námi nikdy nevzdává! Na osm let jsem tehdy opustil církev a Bible zůstala ležet na polici. Brali jsme ji do ruky jen tehdy, když jsme utírali prach. Naše starší děti přicházely do věku, kdy si člověk vybírá svoje životní směřování a zdálo se, že si zvolí cestu, kterou šli jejich rodiče před obrácením.

Záliba v hudbě mě přivedla k práci s předním německým zpěvákem Udo Lindenbergem. Stal jsem se nakonec jeho poradcem a odejel se dvěma syny na šňůru koncertů „Fireland Revue“. Naše manželství se rozpadlo a Walburga zůstala s dětmi sama. Čtyři roky jsem žil v naprostém chaosu, zaměstnán v zábavním průmyslu, který živí ideály bezuzdnosti, požívačnosti a nespoutaného života.

Věřím, že existuje nebe a také peklo. Bible říká, že Ježíš je jedinou cestou k Bohu a není jiný způsob, jak se Bohu zalíbit. Proto Ježíš zemřel, aby každý, „kdo v něho věří, měl věčný život“/Jan 3:16, Bible/. To jsem tehdy opustil, abych následoval lež. Padl jsem sedmkrát hlouběji do pasti drog, alkoholu, sexu a celé rockové kultury.

Erwin a Udo v Lipsku

V době své první lásky k Bohu jsem o něm chtěl vyprávět všem okolo, zvláště když vypadali ztrápeně a nešťastně. Postupem času se však prvotní nadšení z Ježíše začalo vytrácet. Neříkám, že bych se vrátil tam, kde jsem byl dřív, ale ten „oheň“ jako by vyhasl.

Nerozuměl jsem tomu, jak je pro křesťana důležité, aby byl citlivý a nesmlouvavý k hříchu ve vlastním

Moje žena si přitom protrpěla peklo, nikdy však neopustila svoji víru a nepřestala se za mě modlit.

Na jedné ze zastávek naší štace po východním Německu jsem stál na rampě a sledoval koncert. Každý večer show a potom mejdan až do bezvědomí. Udo zpíval píseň nazvanou „Behind the Horizon“. V tu chvíli jsem uslyšel zcela jasně slova: „Komu sloužíš?“ Přes to všechno, co se stalo, mě Bůh volal, abych se k němu vrátil. Nemohl jsem si nijak omlouvat způsob, jakým žiju. Šel jsem pak za Udem a řekl jsem mu, že už dál nemůžu pokračovat, že se chci vrátit k životu s Bohem. Podíval se na mě, podal mi ruku a řekl: „Udělej, co musíš – Aufwiedersehen!“ O samotě ve svém pokoji jsem se pak začal třást a volal jsem k Bohu. Věděl jsem, že tohle je ta chvíle, kdy se rozhoduje o věčnosti – teď anebo nikdy. Dostal jsem se až na samý konec a tady mi Udo nemohl nijak pomoci, protože stál na tom konci se mnou.

Vrátil jsem se domů a našel tam ženu, která se za mě modlila a čekala, až se vrátím.

Z mého návratu měla radost spousta lidí. Ježíš řekl jasně: „Každý, kdo hřeší je otrokem hřichu“/Jan 8:34/. Odevzdal jsem se znovu do Ježíšovy rukou a vyznal mu svoje hříchy. Prožil jsem pocit osvobození od alkoholu a touhy po cizích ženách.

Nedlouho poté jsem se vracel autem se dvěma syny po dálnici z Berlína. Při předjíždění nákladáku nám praskla pneumatika. Jen zázrakem jsme nenabourali, podařilo se mi zastavit na krajnici. Uvědomil jsem si, že to

byl Bůh, kdo nás ochránil – než jsme vyjeli, řekla nám jedna sestra, že Bůh posílá svého anděla, aby nás po cestě chránil. To byl pro mě konec diskuzí, jestli se Bůh stará nebo nestará o náš každodenní život. Začal jsem znovu žít v církvi, Ježíš obnovil naše manželství a rodinný život. Nebylo to vždy snadné, ale dát život do Božích rukou bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat.

V devadesátém druhém jsem našel nějaký hašíš. Zcela bez přemýšlení jsem ho hodil do koše. Viděl jsem při pohledu zpátky, jak mě Bůh změnil a vyvedl ze zmaru předcházejícího života. Mezitím jsem se začal zabývat produkcí hudby, ve které lidé oslavují Boha. První věc, na které jsem se podílel, se jmenovala „Boží křídla“.

Hlad po čtení Bible se vrátil, snažím se zůstat věrný v malých věcech a nechci nechat ochladnout svojí lásku k Bohu. Ježíš nám přikázal hledat nejprve Boží království, potom nám budou všechny věci přidány. Dal nám nový domov, práci, kterou mám rád a uzdravil naše manželství – klíčem však zůstává upřímnost k Bohu a odpuštění. Bůh je u nás na prvním místě, které mu právem patří – je naším Králem.

Mohl bych psát o mnoha dalších věcech. Zajímá-li vás můj příběh, popsal jsem ho v knize „Vollig Abgedreht“, která však vyšla dosud jen v němčině.

Informace o knize Erwina Hilberta v evropském oddělení FGBMFI /adresa je na str. 19/. Erwin je evangelista a pastor sboru v Hamburгу.

NĚCO SKUTEČNÉHO

Po dlouholetém manželství jsme se se ženou v roce 1972 ocitli velmi blízko rozvodu. Jsem inženýr chemie a práce ředitele výroby ve velkém podniku byla spojena s častými služebními cestami. Udržoval jsem několik známostí s různými přítelkyněmi a můj život se začal rozkládat v morálním zmatku. Navíc se objevily vážné zdravotní potíže.

Raoul Mazel
Le Fossat, Francie

V té době se naše nejstarší dcera a její manžel účastnili charismatické obnovy a modlili se za mě. Moje žena tehdy zoufale volala k Bohu: “Pane, jestli se Raoul nezmění do září, tak od něj odejdu.” V létě jsme odjeli na dovolenou do Dijonu, kde jsem potkal člověka, který mě velmi zaujal. Zdálo se, že z něj láska přímo vyzařuje, a tak jsem si dával dobrý pozor na to, co říká.

To, co říkal o Bohu, mě zaujalo natolik, že jsem večer poklekl a řekl: “Bože, jestli jsi, dej se mi poznat.” Přes svůj kritický postoj jsem začal pravidelně číst Bibli. Ve 2. listě do Korintu píše apoštol Pavel: Je-li však naše evangelium

zahaleno, je zahaleno těm, kteří hynou. Pochopil jsem, že hřích v mém životě mi brání mít jakékoli zjevení od Boha.

Činil jsem tedy pokání a prosil jsem Boha o odpuštění. Další ráno jsem nemohl zadržet pláč. Poprosil jsem ženu, aby mi odpustila. Toho dne jsme se usmířili. To byl první zázrak!

Potom jsem potkal člověka, který byl ochrnutý a Bůh ho uzdravil. Moje matka měla rakovinu a lékaři

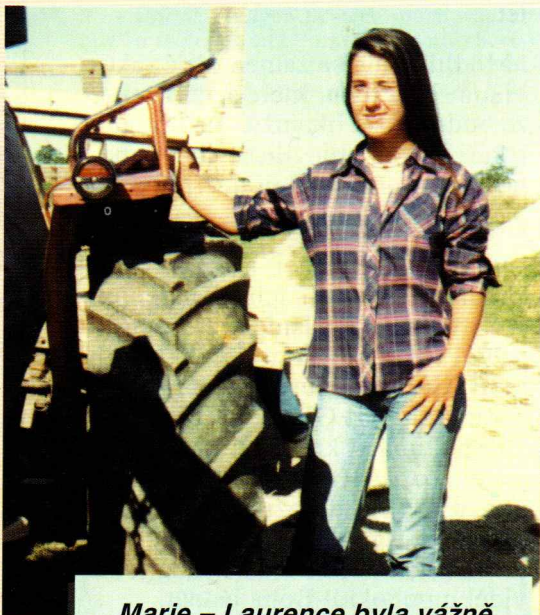
jí dávali dva měsíce života. Začalo mě proto ještě více zajímat, jak Bůh uzdravuje. Na návštěvě za matkou v nemocnici jsme jí se ženou přečetli verš z Marka 16:18, který mluví o tom, že Ježíšovi následovníci budou vzkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví. Modlili jsme se za její uzdravení a její stav se zlepšil.

Po roce a půl jí otekla pooperační jizva a bylo třeba ji znovu operovat. Zákrok trval dvě a půl hodiny a doktor nám potom řekl, že maminku velice pečlivě prohlédl a shledal, že je naprosto v pořádku. Moje matka žila potom ještě dalších 20 let.

Za ta léta udělal Bůh v našich životech mnoho zázraků. Rozhodli jsme se kdysi, že chceme lepší prostředí pro naše děti, a tak jsme zanechali podnikání a přestěhovali se na farmu. Jednoho dne řídil náš syn Jean Hubert traktor. Naše dvě dcery, Marie-Laurence a Sylvie, seděly na sedadle připevněném k nárazníku. Marie-Laurence, které bylo tehdy šest let, ztratila rovnováhu a spadla mezi kolo a blatník, kde byla přibližně jen deseticentimetrová mezera. Okamžitě zastavil, ale Marie-Laurence už byla zachycená v mezeře skoro po pás a nechybělo mnoho a velké kolo by jí rozdrtilo hlavu. Sylvie, které bylo tehdy pět, začala strašlivě křičet a Jean Hubert myslel, že Marie nehodu nepřežila. Všude okolo byla krev.

Několik měsíců před touto nehodou jsem prožil něco, co Bible nazývá křest Duchem Svatým. Stalo se to na horách, kde jsem si užíval

nádhery stvoření a chválil za ni Boha. Žena mi pak řekla, že zažila něco podobného v ten samý čas, jako já. Teď, když jsem viděl co se stalo, už jsem znal moc modliteb „v Duchu.“ Seděli jsme u polámaného těla naší dcerušky na pokoji intenzivní péče a neustále jsme se za ní

Marie – Laurence byla vážně zraněná při nehodě na traktoru

modlili. Nejprve jí operovali stehenní kost a a chystali se na operaci pánevní kosti. Modlili jsme se, aby druhá operace už nebyla nutná.

Druhý den ráno nám pan doktor řekl, že je to velice zvláštní, ale pánevní kost je v pořádku. Další operace tedy není zapotřebí. Lékař z rehabilitačního oddělení, kterému jsme svědčili o Boží moci, byl užaslý, jak rychle se naše dcera uzdravuje. Ptal se, zda by Bůh, pokud má takovou moc, mohl udělat i něco

NĚCO SKUTEČNÉHO

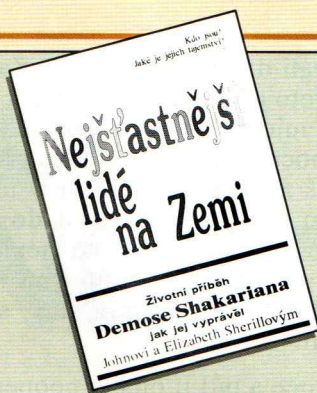
pro něj. On a jeho žena nemohli mít děti. Rekl jsem mu, že pro Boha není nic nemožné. Následující den jsme se modlili s jeho ženou, která se toho dne odevzdala Ježíši, a prosili jsme Boha, aby jí udravil. O měsíc později už byla těhotná – nádor, který bránil početí dítěte, zmizel! Jejich dceři je dnes osmnáct let.

Modlili jsme se za nemocné rakovinou, i za ženu, které lékaři řekli, že bude muset okamžitě na potrat – lékaři potom objevili, že dítě je naprosto v pořádku. Její dceři je dnes patnáct let.

Viděli jsme práci skupiny Obchodníků zvěstujících evangelium v Paříži a věřili jsme, že nás Bůh povolává založit další skupinu FGBMFI v Toulouse. Jedna z výtečných stránek FGBMFI je, že vede ke spolupráci křesťanů z různých zemí a rozličných denominací. Bůh ukazuje, jak důležitá je jednota mezi křesťany. Zapojil jsem se do práce podnikatelů a za ta léta jsem viděl mnohokrát Boha jednat.

Byl jsem svědkem, jak Bůh uzdravil ochrnutou ženu s deformovaným kolenem. Mohl bych vyprávět o mnoha jiných zázracích, které Bůh udělal – to by však z časopisu byla brzy kniha. To hlavní, co chci říci, však je: Bůh odpovídá na modlitba.

Raoul a Alice Mazel mají čtyři děti a pět vnoučat. Raoul je oblastním vedoucím FGBMFI v jihozápadní Francii. Je v důchodu a má na starost centrum pro mladé narkomany. Napsal několik knih o modlitbě, manželství, uzdravování a o jednotě mezi křesťany.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní skupiny FGBMFI.

Informace

Brno
RNDr. Vladimír Šedivý
Štolcova 31,
612 00 Brno
Tel 05/532195

Bratislava
tel. 07/335164

Plzeň
Václav Prokopec
Bděněves 22,
330 32 p. Koželuhy

Ostrava
Pavel Rončka
Jana Maluchy 33,
708 00 Ostrava Poruba

Praha
Václav Lamr
Bellušova 1821
155 00 Praha 5
tel: 02/5610907

Sokolov
ing. Miroslav Pulkert
Sportovní 2023
tel: 0168/625373

Třeboň
Ing. Karel Lívanský, CSc.
Táborická 1102,
379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědeckví v tomto čísle časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal Vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohli získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10,9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím. 10,13). Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat. 10,32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1. Petrova 2,2, Žalm 37,4, Řím. 8,14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je mezinárodní společnost
křesťanských podnikatelů,
jejímž záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vrátit do svých sborů občerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 964

Toto české vydání je jedna ze 27 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.
Internet: 100444.1300@compuserve.com

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** John Howard.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS Č.964

STRÁDÁNÍ V BLAHOBYTU

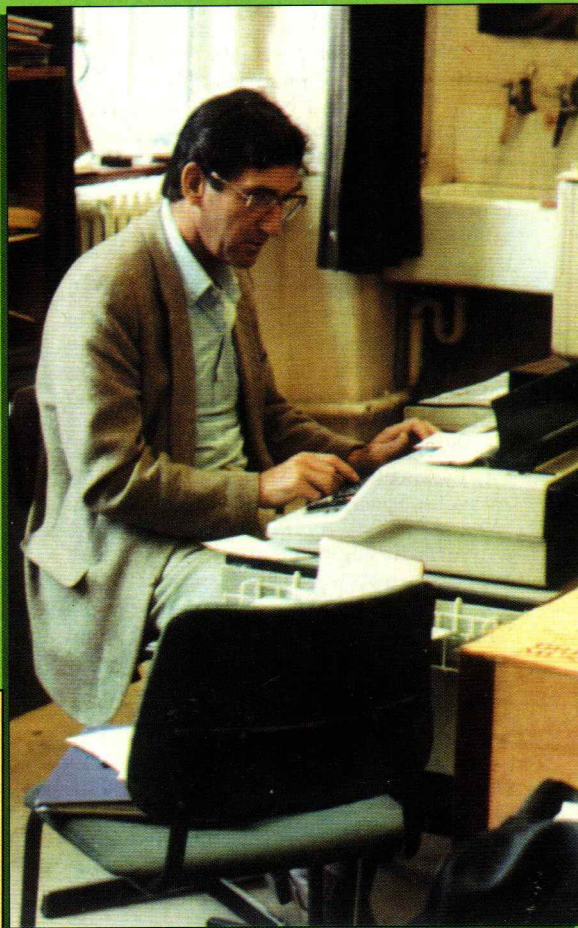
V dnešní době se už většina z nás nepotýká s materiálním nedostatkem, mnozí žijí dokonce v blahobytu. A přece – dává nám úspěch v podnikání jistotu spokojeného života? Není ten vytoužený úspěch příliš vratkým a nejistým základem, na kterém bychom mohli postavit cokoli trvalejšího? Lidé, o kterých se dočtete v tomto časopise, nacházejí zdroj svého úspěchu v Božím království, staví svůj život a práci na hodnotách, které jsou neotřesitelné a přinášejí do jejich života opravdový pokoj...

Adresy, na kterých si můžete objednat další výtisky časopisu Hlas, naleznete na straně 18.

- *Dej mi znamení!*
- *Může obchodník mluvit pravdu?*
- *FGBMFI se představuje*
- *V naprostém zmatku*
- *Něco skutečného*

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium

*Máte-li zájem o další informace,
kontaktujte prosím.*

Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.